

Arrest

nr. 145 063 van 8 mei 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Congolese (D.R.C.) nationaliteit te zijn, op 28 januari 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 30 december 2014 tot afgifte van een inreisverbod.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 maart 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 april 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat J. KEMPINAIRE verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat S. MATROYE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 30 december 2014 wordt aan verzoeker een inreisverbod opgelegd voor de duur van acht jaar. Dit is de bestreden beslissing, die als volgt gemotiveerd is:

“Aan de heer, die verklaart te heten(1): [...]

wordt inreisverbod voor acht jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 30.12.2014 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december en op grond van volgende feiten:

Aan betrokkene wordt op basis van artikel 74/11, §1, vierde lid, van de wet van 15 december van 1980 een inreisverbod van acht jaar opgelegd omdat hij op 02.12.2014 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Kortrijk tot een definitief geworden gevangenisstraf van 30 maanden met uitstel van 5 jaar behalve 1 jaar effectief uit hoofde van poging tot doodslag.

Gezien het gewelddadige karakter van deze misdadige activiteiten van betrokkene, kan er worden afgeleid dat hij een ernstig, reëel en actueel risico op een nieuwe schending van de openbare vormt.

Het gewelddadige karakter van het criminele gedrag van betrokkene motiveert de toepassing van een termijn van acht jaar voor het inreisverbod."

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 74/11 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van het redelijkheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel, van artikel 62 van de vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. Hij licht toe als volgt:

"Doordat iedere beslissing van de overheid in alle redelijkheid en met de nodige zorgvuldigheid dient te worden genomen

Terwijl de beslissing geenszins hieraan voldoet

Zodat de aangevochten beslissing de genoemde artikelen en beginselen van behoorlijk bestuur schendt
Toelichting

Artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt :

" Art. 74/11.[1 § 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval. De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen : 1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of; 2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

[2 De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien: 1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden; 2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden.]2 De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid. § 2. De minister of zijn gemachtigde onthoudt zich er van een inreisverbod op te leggen wanneer hij het verblijf van de onderdaan van een derde land overeenkomstig artikel 61/3, § 3, of 61/4, § 2 beëindigt, onverminderd § 1, tweede lid, 2°, op voorwaarde dat hij geen gevaar vormt voor de openbare orde of nationale veiligheid. De minister of zijn gemachtigde kan zich onthouden van het opleggen van een inreisverbod in individuele gevallen, omwille van humanitaire redenen. § 3. Het inreisverbod treedt in werking de dag waarop de beslissing met betrekking tot het inreisverbod wordt betekend. Het inreisverbod kan niet ingaan tegen de bepalingen betreffende het recht op internationale bescherming, zoals gedefinieerd in de artikelen 9ter, 48/3 en 48/4.]1"

Krachtens artikel 74/11, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet dient de duur van het inreisverbod vastgelegd te worden door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de vreemdelingenwet blijkt dat artikel 74/11 van de vreemdelingenwet een onderdeel betreft van de omzetting van de richtlijn 200/115/EG van het Europees parlement en de Raad van de Europese

In die zin wordt in de parlementaire voorbereiding m.b.t. artikel 74/11 van de vreemdelingenwet en het inreisverbod het volgende benadrukt : " de richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met ' alle omstandigheden eigen aan het geval' en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert" (Parl. St. Kamer , 2011-2012, nr 53 K 1825/001,23).

Uw Raad zal in casu dienen vast te stellen dat uit de bestreden beslissing geenszins blijkt dat verweerder een individueel onderzoek heeft gedaan bij het bepalen van het inreisverbod.

Er wordt bij de bepaling van de duur in casu enkel formeel gemotiveerd omtrent een enkele omstandigheid , met name dat verzoeker een veroordeling door de correctionele rechtbank heeft opgelopen.

Zulks vormt evenwel in se enkel en alleen de reden om een inreisverbod (van meer als 5 jaar) op te leggen en is niets meer dan het weergegeven van hetgeen in artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet voornoemd wordt bepaald aangaande het opleggen van een inreisverbod.

Verzoeker betwist in casu niet dat hij zich in de omstandigheden bevindt waarbij hem een inreisverbod (van meer als 5 jaar) KAN worden opgelegd MAAR verzoekster benadrukt dat nergens uit de bestreden beslissing blijkt waarom hem een inreisverbod van 8 jaar werd opgelegd , en hierbij wel degelijk rekening zou zijn gehouden met alle specifieke omstandigheden van zijn situatie.

De duur van het inreisverbod moet overeenkomstig artikel 74/11 §1 , eerste lid van de vreemdelingenwet immers worden vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van het geval. Ingevolge §2 kan de minister of zijn gemachtigde zich zelfs onthouden van het opleggen van een inreisverbod in individuele gevallen, omwille van humanitaire redenen.

Uw Raad zal dienen vast te stellen dat in casu nergens uit kan afgeleid worden dat voor het bepalen van de duur / onthouden van het opleggen van een inreisverbod ook met de specifieke omstandigheden eigen aan het geval van verzoeker rekening is gehouden. Specifieke omstandigheden welke er in bestaan dat verzoeker vader is van twee minderjarige kinderen welke de Belgische nationaliteit genieten en waarmee hij een hechte band heeft !!!

Verzoeker meent dan ook terecht dat in casu een schending van artikel 74/11 vreemdelingenwet dient te worden aangenomen alsmede van de formele motiveringsplicht.

Ook het redelijkheidsbeginsel werd geschonden. Zulks veronderstelt dat de genomen beslissing dient voort te spruiten uit een zorgvuldig onderzoek en een beslissing moet zijn die door ieder ander redelijk denkend mens of orgaan zou kunnen worden genomen en die men als redelijk verantwoorde beslissing zou kunnen zien en aanvaarden.

Het middel komt dan ook als gegrond naar voor.”

2.1.2. In de mate verzoeker de schending aanvoert van de formele motiveringsplicht, blijkt uit de uiteenzetting van het middel dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing, kent, aangezien hij het afdoende karakter ervan betwist. Aldus is voldaan aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht.

Teneinde het afdoende karakter van de motivering te betwisten, dient vooreerst de toepassing van de relevante wetsbepaling worden nagegaan.

Artikel 74/11 §1, vierde lid van de vreemdelingenwet, bepaalt:

“§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen : (...)

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien :(...)

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.”

In de bestreden beslissing wordt in toepassing van artikel 74/11, § 1, vierde lid van de vreemdelingenwet een inreisverbod opgelegd van 8 jaar, omdat verzoeker op 2 december 2014 door de correctionele rechtbank te Kortrijk werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van 30 maanden, met uitstel van 5 jaar behalve 1 jaar effectief uit hoofde van poging tot doodslag. Er wordt gemotiveerd dat het gewelddadig karakter van het criminele gedrag erop wijst dat verzoeker een ernstig, reëel en actueel risico vormt voor de openbare orde en dit gewelddadig karakter de termijn van 8 jaar rechtvaardigt. Aldus wordt uitdrukkelijk gemotiveerd om welke reden een termijn van 8 jaar wordt opgelegd.

Verzoeker voert verder aan dat hij vader is van twee minderjarige kinderen die de Belgische nationaliteit hebben en dat de bestreden beslissing nalaat hiermee rekening te houden. De Raad merkt op dat ten aanzien van verzoeker een “administratief verslag vreemdelingencontrole” werd opgesteld op 19 juli 2014. Ondervraagd over de aanwezigheid van eventuele familieleden in België, maakte verzoeker enkel melding van de aanwezigheid van zijn moeder. Ook het uittreksel uit het vreemdelingenregister van de stad Kortrijk d.d. 7 oktober 2014 vermeldt verzoeker als “alleenstaand”. Aldus blijkt dat verzoeker werd gehoord omtrent het bestaan van specifieke omstandigheden die zich zouden verzetten tegen het opleggen van een inreisverbod van acht jaar. Verzoeker maakt immers niet aannemelijk dat hij zich ten opzichte van het bestuur heeft beroepen op de aanwezigheid van zijn twee minderjarige kinderen in België. Aan de gemachtigde van de staatssecretaris kan dan ook niet worden verweten niet te hebben

gemotiveerd inzake twee minderjarige kinderen, waarop verzoekende partij zich nooit heeft beroepen en die ook niet blijken uit de stukken van het administratief dossier.
Het eerste middel is ongegrond.

2.2.1. In een tweede middel voert verzoeker de schending van artikel 8 van het EVRM. Hij licht het volgende toe:

"Doordat artikel 8.1 EVRM bepaalt dat één ieder recht heeft op respect van zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

Terwijl de aangevochten beslissing geenszins litigieus artikel respecteert.

Zodat de aangevochten beslissing derhalve nietig dient te worden verklaard.

Toelichting

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt :

"1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen ".

Zoals reeds gesteld verblijft verzoeker reeds sedert 1993 op onafgebroken wijze op het grondgebied van het Rijk.

Alhier vormde gedurende een bepaalde periode een effectief gezin met mevrouw Terrero De Paula Milagros Bernardina. Er werden uit deze relatie twee kinderen geboren met wie verzoeker tot op heden zeer nauwe contacten onderhoudt.

Door nu verzoeker een inreisverbod van 8 jaar te betekenen wordt de ouder - kind relatie zeer zeker in gevaar gebracht !

Verder wenst verzoekster de aandacht te vestigen op hiernavolgende : VANDE LANOTTE stelt dat een van de vier aspecten van de toepassing van artikel 8 EVRM, het recht op het uitbouwen van menselijke contacten en sociale banden is (J. VANDE LANOTTE, G. GOEDERTIER, Overzicht Publiekrecht, Die Keure 2001, nrs. 640 en 649).

Hij specificeert als volgt: "Uiteraard zal de relationele privacy in de meeste gevallen worden behandeld onder het recht op bescherming van het gezinsleven. Wat echter niet onder de notie "gezinsleven" valt, kan evenwel in vele gevallen toch een bescherming krijgen op grond van de bescherming van de relationele privacy" (o.c. nr. 649).

Het is dus duidelijk dat artikel 8 EVRM niet alleen het gezinsleven, maar ook andere sociale banden beschermt. Bijgevolg heeft elke persoon recht op het uitbouwen van sociale banden en de bescherming ervan op basis van dit artikel.

Het is niet aan de Belgische administratieve overheid om de lezing van artikel 8 EVRM te beperken tot het gezinsleven, zeker nu "privé-leven" expliciet naast familie- en gezinsleven vermeld staat als aparte notie.

Verzoeker meent dan ook in elk geval beroep te kunnen doen op artikel 8 EVRM.

Immers verblijft hij , al sedert 1993 ononderbroken op Belgisch grondgebied .

Alle sociale banden in zijn land van herkomst zijn definitief doorgeknipt met dit lange verblijf.

In België daarentegen heeft hij duurzame vriendschapsrelaties opgebouwd, zowel bij de allochtone als bij de autochtone gemeenschap.

Verzoeker kan niet langer gezien worden als een buitenstaander in de Belgische gemeenschap.

Verzoeker verwijst dienaangaande expliciet naar hetgeen supra reeds werd ingesteld nopens de integratie.

In een recent verleden heeft hij hier nog op ononderbroken wijze gedurende een jaar gewerkt op voltijdse basis.

Door nu geen rekening te houden met de prangende humanitaire situatie waarin verzoeker zich wel degelijk bevindt, wordt artikel 8 EVRM geschonden.

Schending welke evenwel niet de legaliteits, legitimiteits en proportionaliteitstoets doorstaat.

De schending staat immers op geen enkel ogenblik in verhouding van het nagestreefte doel (RvS 25 september 1996, nr. 61.972, RDE1996).

Het middel is dan ook gegrond."

2.2.2. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn

correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Voor zover dient te worden aangenomen dat verzoeker met zijn twee minderjarige kinderen in België een gezinsleven leidt, dient het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen. Binnen de grenzen van deze bepaling, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk.

Te dezen wordt het inreisverbod opgelegd in toepassing van artikel 74/11, §1, vierde lid van de vreemdelingenwet en heeft ze tot doel het vrijwaren van de openbare orde. Aldus is voldaan aan de voorwaarden van legitimiteit en legaliteit zoals vereist door artikel 8, tweede lid van het EVRM.

Met betrekking tot de proportionaliteit van het inreisverbod, de vraag of de maatregel evenwichtig is, merkt de Raad vooreerst op dat verzoekers bewering dat hij sedert 1993 onafgebroken in België zou verblijven, niet wordt gestaafd. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt enkel dat verzoeker in 2009 in het bezit werd gesteld van een identiteitskaart voor vreemdelingen en op 20 april 2011 van ambtswege werd afgevoerd. Op 31 januari 2014 werd zijn verzoek tot herinschrijving afgewezen. Uit de gegevens van het administratief dossier blijkt niet dat hij naar aanleiding van dat verzoek elementen heeft aangebracht met betrekking tot zijn gezinsleven, of dat hij, zoals nochtans in die laatste beslissing wordt gesuggereerd, een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet heeft ingediend.

Verzoeker toont bovendien niet aan dat hij daadwerkelijk een gezinsleven vormt met deze Belgische kinderen, maar voert algemeen aan dat hij "gedurende een bepaalde periode" een gezin vormde met zijn toenmalige partner. Hij wijst er op dat uit deze relatie twee kinderen werden geboren met wie hij "zeer nauwe contacten" onderhoudt. Verzoeker legt weliswaar thans -voor het eerst- twee geboorteaktes neer waaruit blijkt dat hij deze kinderen heeft erkend; uit deze geboorteaktes blijkt echter dat verzoeker niet op hetzelfde adres woont als de moeder (wat hij in het middel ook al zelf aangeeft), verzoeker brengt geen enkel element aan -noch beweert hij dit in zijn verzoekschrift- dat hij de zorg opneemt voor deze kinderen of er een gezin mee zou vormen. Hij beperkt zich tot het verklaren dat hij "zeer nauwe contacten" met deze kinderen onderhoudt, zonder enig concreet element aan te brengen om zijn verklaring aannemelijk te maken. Gelet op zijn eerdere verklaringen aan de bestuurlijke overheden dat hij geen kinderen heeft in België, kon het bestuur er in alle redelijkheid van uitgaan dat de bestreden beslissing geen ernstige inbreuk vormde op zijn gezinsleven. Waar verzoeker nog aanvoert dat hij sinds 1993 onafgebroken in België verblijft, brengt verzoeker hier evenmin enig concreet element aan om dit te staven.

Gelet op de hoger besproken elementen, maakt verzoeker niet aannemelijk dat het inreisverbod van acht jaar, dat gesteund is op ernstige inbreuken en gevaar voor de openbare orde, in casu disproportioneel zou zijn.

Het middel is ongegrond.

2.3.1. In een derde middel voert verzoeker de schending aan van het redelijkheidsbeginsel. Hij licht toe:

"Doordat verwerende partij aan verzoeker het bevel gaf om het grondgebied te verlaten met inreisverbod.

Terwijl het evenredigheidsbeginsel vereist dat de keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, niet tegen alle redelijkheid ingaat.

Zodat de aangevochten beslissing de geciteerde beginsel schendt

Toelichting

Het evenredigheidsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel, laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS nr. 126.520, 17 december 2003).

Uw Raad kan ter zake enkel optreden wanneer het bestuur een kennelijk onredelijk gebruik maakt van zijn beoordelingsvrijheid, wat voor onderhavig geval neerkomt op de vraag stellen of verwerende partij zich kennelijk onredelijk opgesteld heeft als hij, niettegenstaande de specifieke situatie van verzoeker , de voorliggende gegevens geen verblijfskaart toekent aan verzoeker.

De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt het redelijkheidsbeginsel, wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen.

Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk is genomen. (RvV arrest nr. 28 480 van 10 juni 2009, in de zaak RvV X/II).

Dat is in casu het geval. Verzoeker verwijst dienaangaande naar de specificiteit van zijn situatie zoals supra uiteengezet.

In alle redelijkheid kan dan ook niet begrepen worden waarom verweester ervoor gekozen heeft (gebruik makende van zijn discretionaire bevoegdheid) om in de gegeven omstandigheden, zoals hierboven geschetst, een inreisverbod te geven aan verzoeker van maar liefst 8 jaar !!!.

Dit te meer daar in de rechtsleer herhaaldelijk wordt gesteld dat voor het opleggen van een inreisverbod men steeds dient na te gaan of er geen humanitaire redenen kunnen spelen om dit niet op te leggen. Ook de naleving van humanitaire rechten primeert.

In casu heeft verzoeker, zijn banden met het land van herkomst reeds verbroken in 1993 en heeft hier een leven uitgebouwd, dit niet in minst met zijn twee minderjarige kinderen !!.

Verzoekster heeft zich alhier goed geïntegreerd en wenst hier haar verder leven uit te bouwen.

Het redelijkheidsbeginsel werd dan ook duidelijk geschonden bij het nemen van de bestreden beslissing.

De genomen beslissing (inreisverbod van 8 jaar) is zeer zeker niet proportioneel !

Het middel is dan ook gegrond.”

2.3.2. Het evenredigheidsbeginsel laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126.520). De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt immers slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Verzoeker voert aan dat geen rekening werd gehouden met zijn persoonlijke situatie, het gezinsleven en het feit dat hij sedert 1993 in België verblijft. Hij voert aldus dezelfde elementen aan die reeds werden besproken naar aanleiding van het tweede middel. Naar aanleiding van het tweede middel werd reeds uiteengezet waarom, in het licht van het vrijwaren van de openbare orde, de bestreden beslissing niet disproportioneel is. Om dezelfde redenen kan evenmin worden besloten tot een schending van het redelijkheidsbeginsel.

Het middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht mei tweeduizend vijftien door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

C. VERHAERT